

จังหวัดจัดการตนเอง: ทิศทางการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นของไทย*

SELF-GOVERNING PROVINCE: DIRECTION OF THAI LOCAL GOVERNMENT REFORM

ศุภชัย คล่องขยัน¹, ทิพย์ภา ธีรจุฑาเพชร² และ สันญา เคนาภูมิ³

Supphachai Klongkhayan¹, Thipyapa Thirarujkemma² and Sanya Kenaphoom³

^{1,2}บริษัท เดอะฮิลล์เขาค้อจำกัด

^{1,2}The Hill Khao Kho Company Limited, Thailand

³มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

³Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand

Corresponding Author's Email: zumsa_17@hotmail.com

วันที่รับบทความ : 12 ตุลาคม 2567; วันที่แก้ไขบทความ 8 ธันวาคม 2567; วันที่ตอบรับบทความ : 15 ธันวาคม 2567

Received 19 October 2024; Revised 8 December 2024; Accepted 15 December 2024

บทคัดย่อ

ทิศทางการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างอำนาจให้กับชุมชนโดยการกระจายอำนาจและอนุญาตให้มีแนวทางแก้ไขที่เหมาะสมกับความต้องการของท้องถิ่น ส่งเสริมความรับผิดชอบที่มากขึ้น การมีส่วนร่วมของประชาชน และการพัฒนาอย่างยั่งยืนในทุกภูมิภาค บทความนี้ศึกษาสำรวจแนวคิดจังหวัดจัดการตนเอง: ทิศทางการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นของไทย ผลการศึกษาพบว่าเป้าหมายของการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยในการสร้างจังหวัดจัดการตนเองคือการเพิ่มอำนาจปกครองส่วนท้องถิ่น เสริมสร้างความเป็นอิสระทางการเงิน และปรับปรุงการมีส่วนร่วมของประชาชน แม้ว่าการปฏิรูปเหล่านี้จะถูกระบุว่ามีความสำคัญต่อการทำให้การปกครองส่วนท้องถิ่นตอบสนองและมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่การปฏิรูปเหล่านี้ก็เผชิญกับความท้าทายในการสร้าง

Citation:

* ศุภชัย คล่องขยัน, ทิพย์ภา ธีรจุฑาเพชร และ สันญา เคนาภูมิ. (2567). จังหวัดจัดการตนเอง: ทิศทางการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นของไทย. วารสารส่งเสริมและพัฒนาวิชาการสมัยใหม่, 2(6), 1-21.

Supphachai Klongkhayan, Thipyapa Thirarujkemma and Sanya Kenaphoom. (2024). Self-governing Province: Direction of Thai Local Government Reform. Modern Academic Development and Promotion Journal, 2(6), 1-21.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/madpiadp.2024.22>

<https://so12.tci-thaijo.org/index.php/MADPIADP/>

การพัฒนาที่เท่าเทียมกันและเพิ่มศักยภาพในการบริหารส่วนท้องถิ่น การเปลี่ยนผ่านไปสู่ระบบการปกครองส่วนท้องถิ่นที่กระจายอำนาจมากขึ้นและสะท้อนถึงความมุ่งมั่นในระยะยาวในการปฏิรูปการปกครองของไทย โดยสรุป การปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยมุ่งเน้นที่จะเพิ่มอำนาจปกครองส่วนท้องถิ่น ความเป็นอิสระทางการเงิน และการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อให้การปกครองตอบสนองและมีประสิทธิภาพมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การปฏิรูปนี้ยังเผชิญกับความท้าทายในการสร้างการพัฒนาที่เท่าเทียมกันและเพิ่มศักยภาพในการบริหารส่วนท้องถิ่นเพื่อความสำเร็จในระยะยาว

คำสำคัญ: จังหวัดจัดการตนเอง, การปฏิรูป, การปกครองส่วนท้องถิ่นของไทย

Abstract

The direction of Thai local government reform is critical for empowering communities by decentralizing authority and allowing tailored solutions to local needs. It promotes greater accountability, public participation, and sustainable development across regions. This paper aims to explore the Self-governing Province: Direction of Thai Local Government Reform. The results found that Thai local government reform's goal of creating self-governing provinces is to increase local autonomy, strengthen fiscal independence, and improve public participation. While these reforms are viewed as critical for making local government more responsive and effective, they face challenges in ensuring equitable development and increasing local administrative capacity. The transition to a more decentralized, self-governing system reflects a long-term commitment to reforming Thai governance. In conclusion, the Thai local government reform seeks to increase local autonomy, fiscal independence, and public participation in order to achieve more responsive and effective governance. However, it faces challenges in ensuring equitable development and increasing local administrative capacity for long-term success.

Keywords: Self-governing Province, Reform, Thai Local Government

บทนำ

ทิศทางการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยได้รับการกำหนดขึ้นจากความพยายามในการกระจายอำนาจการปกครอง ซึ่งเริ่มได้รับแรงผลักดันจากการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540 ความคิดริเริ่มในการกระจายอำนาจนี้มุ่งหวังที่จะให้รัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจจัดการตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านต่างๆ เช่น การวางแผนการพัฒนาท้องถิ่น การจัดทำงบประมาณ และการให้บริการ พระราชบัญญัติการกระจายอำนาจ พ.ศ. 2542 ทำให้การปฏิรูปเหล่านี้แข็งแกร่งขึ้น โดยให้อำนาจแก่รัฐบาลท้องถิ่นมากขึ้นและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการปฏิรูปเหล่านี้จะจัดทำกรอบทางกฎหมายสำหรับการกระจายอำนาจ แต่การนำไปปฏิบัติจริงมักได้รับอิทธิพลอย่างมากจากกฎระเบียบของรัฐบาลกลาง ซึ่งจำกัดอำนาจจัดการตนเองในท้องถิ่นที่การปฏิรูปเหล่านี้ต้องการ (Poocharoen & Boossabong, 2023) ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา การปฏิรูปมุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงโครงสร้างการปกครองท้องถิ่นและปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินงานของรัฐบาลท้องถิ่น การนำผู้บริหารท้องถิ่นที่ได้รับการเลือกตั้งโดยตรง เช่น นายกเทศมนตรี เข้ามา และการจัดตั้งสภาท้องถิ่น มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมของประชาชนในระดับท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม รัฐบาลท้องถิ่นยังคงเผชิญกับความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรทางการเงินที่จำกัด การพึ่งพาการกำกับดูแลของรัฐบาลกลาง และความเฉื่อยชาของระบบราชการ ซึ่งมักส่งผลให้ความคืบหน้าในด้านต่างๆ เช่น นวัตกรรม นโยบายท้องถิ่นและการให้บริการ โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบทล้าช้า (Nelson, 2020)

ยิ่งไปกว่านั้น ความไม่มั่นคงทางการเมืองในประเทศไทย รวมถึงการแทรกแซงของกองทัพ ส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจ ตัวอย่างเช่น การรัฐประหารในปี 2014 ทำให้เกิดการรวมอำนาจอีกครั้ง โดยรัฐบาลกลางมีอำนาจควบคุมหน่วยงานท้องถิ่นมากขึ้น แม้ว่ารัฐธรรมนูญปี 2017 จะยังคงเน้นย้ำถึงการกระจายอำนาจ แต่มรดกของการควบคุมจากส่วนกลางยังคงเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการจัดการตนเองในท้องถิ่นอย่างแท้จริง การปฏิรูปล่าสุด เช่น นโยบายผู้ว่าราชการซีอีโอ ยังเน้นย้ำถึงความตึงเครียดที่ยังคงดำเนินอยู่ระหว่างการกำกับดูแลจากส่วนกลางและความสามารถในการบริหารจัดการในท้องถิ่น ซึ่งสะท้อนให้เห็นสภาพแวดล้อมทางการเมืองที่ซับซ้อนซึ่งส่งผลต่อการนำการกระจายอำนาจไปปฏิบัติ (Chardchawarn, 2020)

เมื่อมองไปข้างหน้า จำเป็นต้องมีการปฏิรูปเพิ่มเติมเพื่อสร้างอำนาจให้กับรัฐบาลท้องถิ่นในประเทศไทยอย่างแท้จริง คำแนะนำสำหรับความพยายามปฏิรูปในอนาคต ได้แก่ การเสริมสร้างความเป็นอิสระทางการคลังสำหรับหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในระดับท้องถิ่นมากขึ้น และลดการแทรกแซงของรัฐบาลกลางในกิจการในท้องถิ่น การเสริมสร้างขีดความสามารถของหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการให้บริการและการกำหนดนโยบาย ถือเป็นกุญแจสำคัญในการทำให้การกระจายอำนาจมีประสิทธิภาพมากขึ้นและตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนท้องถิ่น (Institute of Developing Economies, 2020)

แนวคิดเรื่องจังหวัดจัดการตนเองหมายถึงภูมิภาคหรือดินแดนที่ได้รับอำนาจจัดการตนเองในขณะที่ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของกรอบงานระดับชาติที่ใหญ่กว่า ระบบนี้โดยทั่วไปจะอนุญาตให้จังหวัดเหล่านี้มีอำนาจควบคุมหน้าที่การบริหาร การคลัง และการออกกฎหมายเฉพาะ ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับเรื่องในท้องถิ่น เช่น การศึกษา บริการด้านสุขภาพ หรือการจัดการทรัพยากร จังหวัดจัดการตนเองอาจเกิดขึ้นในบริบทที่ปัจจัยทางชาติพันธุ์ วัฒนธรรม หรือภูมิศาสตร์ทำให้ภูมิภาคหนึ่งแตกต่างจากอื่น ซึ่งจำเป็นต้องมีการปกครองในระดับท้องถิ่นเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะ การพัฒนาจังหวัดดังกล่าวมักเชื่อมโยงกับความพยายามที่จะกระจายอำนาจและลดความตึงเครียดระหว่างรัฐบาลกลางและหน่วยงานในภูมิภาค (McInnes Cooper, 2023) การเคลื่อนไหวไปสู่จังหวัดจัดการตนเองมักมุ่งเป้าไปที่การแก้ไขความไม่เท่าเทียมกันในภูมิภาค และเพิ่มการมีส่วนร่วมในท้องถิ่นในการปกครอง ตัวอย่างเช่น การจัดตั้งจังหวัดจัดการตนเองสามารถเสริมอำนาจให้ผู้นำในท้องถิ่นสามารถปรับนโยบายให้เหมาะสมกับความต้องการของชุมชน ซึ่งมีความสำคัญโดยเฉพาะในภูมิภาคที่มีเอกลักษณ์ทางชาติพันธุ์หรือวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ในบริบทระดับโลกหลายบริบท รวมถึงแคนาดา ซึ่งชุมชนพื้นเมืองได้ผลักดันให้มีการควบคุมที่ดินและการปกครองที่มากขึ้น ข้อตกลงการจัดการตนเองทำหน้าที่ในการทำให้การจัดการตนเองนี้เป็นทางการ ส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมและการกำหนดชะตากรรมของตนเอง (McInnes Cooper, 2023) ข้อตกลงเหล่านี้มักให้จังหวัดหรือภูมิภาคมีอำนาจเหนือโดเมนเฉพาะ ในขณะที่ผลประโยชน์ของชาติที่กว้างขึ้น เช่น การป้องกันประเทศหรือนโยบายต่างประเทศ ยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลกลาง

ในประเทศอื่นๆ เช่น เกาหลีใต้ จังหวัดจัดการตนเองในท้องถิ่น เช่น เกาเซจู ได้ใช้ประโยชน์จากการจัดการตนเองเพื่อดำเนินนโยบายที่สร้างสรรค์ โดยเฉพาะในพื้นที่เช่นความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม โครงการเกาะปลอดคาร์บอน (CFI) 2030 ของเกาะเซจูเป็นตัวอย่างที่ดี

ว่าการจัดการตนเองในท้องถิ่นช่วยให้ภูมิภาคต่างๆ บรรลุเป้าหมายที่ทะเยอทะยาน เช่น ความเป็นกลางทางคาร์บอนและการบูรณาการพลังงานหมุนเวียน ซึ่งอาจไม่สอดคล้องกับลำดับความสำคัญระดับชาติ รัฐบาลท้องถิ่นได้ประสานความพยายามในหลายภาคส่วน รวมถึงพลังงาน การขนส่ง และอุตสาหกรรม เพื่อปรับรูปแบบพลังงานหมุนเวียนเต็มรูปแบบภายในปี 2030 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของจังหวัดที่จัดการตนเองในการสร้างสรรค์นวัตกรรมในพื้นที่ที่เป็นปัญหาในท้องถิ่น (OECD, 2024) แม้จะมีประโยชน์ แต่จังหวัดที่จัดการตนเองก็เผชิญกับความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับการรักษาสมดุลระหว่างการจัดการตนเองและความสามัคคีของชาติ ความขัดแย้งอาจเกิดขึ้นได้เมื่อภูมิภาคต่างๆ ผลักดันให้มีการจัดการตนเองหรือแม้กระทั่งเอกราชมากขึ้น ดังที่เห็นได้ในบางส่วนของโลก นอกจากนี้ กลุ่มชนกลุ่มน้อยภายในภูมิภาคจัดการตนเองเหล่านี้อาจรู้สึกถูกละเลย ซึ่งทำให้เกิดความกังวลเกี่ยวกับความครอบคลุมและการปกครองที่เท่าเทียมกัน ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จังหวัดที่จัดการตนเองจะต้องรักษาการสนทนาอย่างเปิดเผยกับรัฐบาลกลางและประชาชนในท้องถิ่น เพื่อให้แน่ใจว่าการจัดการตนเองจะส่งเสริมการปกครองโดยไม่ทำลายความสามัคคีของชาติในวงกว้าง (WPSA, 2022)

การศึกษาแนวคิดเรื่องจังหวัดจัดการตนเองมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการทำความเข้าใจทิศทางในอนาคตของการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย ในขณะที่ประเทศไทยยังคงดำเนินความพยายามในการกระจายอำนาจ จังหวัดจัดการตนเองถือเป็นแนวทางแก้ไขที่เป็นไปได้สำหรับการแก้ไขความแตกต่างในภูมิภาคและความท้าทายในการบริหารที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารส่วนท้องถิ่นมาโดยตลอด การมอบอำนาจจัดการตนเองมากขึ้นแก่รัฐบาลจังหวัดจะทำให้ประเทศไทยสามารถส่งเสริมให้ผู้นำท้องถิ่นสามารถตัดสินใจตามความต้องการเฉพาะของภูมิภาคได้ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการศึกษา การดูแลสุขภาพ หรือการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การเปลี่ยนแปลงจากรูปแบบรวมศูนย์เป็นการกระจายอำนาจจะช่วยปรับปรุงการให้บริการ เพิ่มความรับผิดชอบต่อท้องถิ่น และส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครอง (McInnes Cooper, 2023) นอกจากนี้ ภูมิภาคต่างๆ ที่หลากหลายของประเทศไทย ซึ่งบางแห่งมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและภาษาที่แตกต่างกัน จะได้รับประโยชน์จากนโยบายที่สะท้อนถึงความกังวลในท้องถิ่นมากกว่าลำดับความสำคัญของชาติ นอกจากนี้ การทำความเข้าใจจังหวัดจัดการตนเองในบริบทของการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศไทยถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการแก้ไขความท้าทายที่กว้างขึ้นที่เกี่ยวข้องกับความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ การมีส่วนร่วมทางการเมือง และการพัฒนาภูมิภาค ตัวอย่างเช่น การจัดการตนเอง

ในระดับท้องถิ่นอาจกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจในภูมิภาคได้ด้วยการอนุญาตให้จังหวัดต่างๆ พัฒนากลยุทธ์ของตนเองเพื่อดึงดูดการลงทุนและจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งคล้ายกับนวัตกรรมที่พบเห็นในภูมิภาคอื่นๆ เช่น เกาะเซจูในเกาหลีใต้ (OECD, 2024) อย่างไรก็ตาม การกระจายอำนาจที่ประสบความสำเร็จต้องอาศัยความสมดุลระหว่างการให้จัดการตนเอง และการสร้างความสามัคคีในชาติอย่างรอบคอบ เนื่องจากการจัดการตนเองที่มากเกินไปอาจนำไปสู่ความตึงเครียดหรืออาจถึงขั้นขบวนการแบ่งแยกดินแดนได้ หากไม่ได้รับการจัดการอย่างเหมาะสม (WPSA, 2022) ดังนั้น การศึกษาแนวทางนี้ในการปฏิรูปประเทศไทยจึงมีความสำคัญต่อการร่างนโยบายที่สนับสนุนทั้งการเสริมอำนาจในระดับท้องถิ่นและความสามัคคีในชาติ

การปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นของไทยในมิติรูปแบบจังหวัดจัดการตนเอง

แนวคิดเรื่องจังหวัดจัดการตนเอง (หรือที่เรียกว่า “จังหวัดจัดการตนเอง”) ในบริบทของการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นของไทย หมายถึงการให้รัฐบาลจังหวัดมีอำนาจจัดการตนเองมากขึ้น ทำให้สามารถควบคุมกิจการของตนเองได้มากขึ้น การปฏิรูปนี้มุ่งหมายที่จะกระจายอำนาจจากรัฐบาลกลางไปสู่ระดับท้องถิ่น ส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและเพิ่มอำนาจให้กับชุมชนท้องถิ่น ต่อไปนี้คือแนวคิดหลักและทิศทางของการปฏิรูปดังกล่าวในประเทศไทย

1. การกระจายอำนาจ (Decentralization of Power)

แนวคิดเรื่องการกระจายอำนาจหมายถึงกระบวนการที่รัฐบาลกลางโอนความรับผิดชอบด้านการบริหาร การคลัง และการเมืองให้กับรัฐบาลท้องถิ่น เป้าหมายหลักของกระบวนการนี้คือการทำให้หน่วยงานท้องถิ่นสามารถจัดการหน้าที่การปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการได้มากขึ้น ในทางทฤษฎี การกระจายอำนาจช่วยให้สามารถปรับนโยบายและบริการให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นได้ดีขึ้น เนื่องจากสามารถตัดสินใจได้ใกล้ชิดกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบมากขึ้น (Boex, 2021) ในประเทศไทย การกระจายอำนาจเป็นส่วนหนึ่งของการเคลื่อนไหวที่กว้างขึ้นเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการปกครอง ซึ่งเริ่มได้รับความสนใจในช่วงปลายทศวรรษ 1990 ด้วยการตรารัฐธรรมนูญปี 1997 รัฐธรรมนูญได้วางรากฐานสำหรับโครงสร้างรัฐบาลท้องถิ่นที่มีอำนาจมากขึ้นโดยให้หน่วยงานท้องถิ่นมีอำนาจจัดการตนเองมากขึ้นในด้านการสาธารณสุข การศึกษา โครงสร้างพื้นฐาน และบริการที่จำเป็นอื่นๆ (Poocharoen & Boossabong, 2023)

การกระจายอำนาจมีความสำคัญเนื่องจากช่วยปรับปรุงการให้บริการสาธารณะโดยนำหน้าที่ของรัฐบาลเข้าใกล้ประชาชนมากขึ้น ในหลายประเทศ รวมทั้งประเทศไทย การบริหารแบบรวมอำนาจมักส่งผลให้เกิดแนวทางแบบเหมาเข่งที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะที่ชุมชนท้องถิ่นเผชิญได้ การกระจายอำนาจการตัดสินใจทำให้รัฐบาลท้องถิ่นสามารถพัฒนาวิธีแก้ปัญหาที่เหมาะสมกับสถานการณ์เฉพาะของตนได้ ส่งผลให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการได้ดีขึ้น (Shah, 2020) ตัวอย่างเช่น เมื่อรัฐบาลท้องถิ่นในประเทศไทยได้รับอำนาจควบคุมสาธารณสุขมากขึ้นในช่วงการระบาดของ COVID-19 รัฐบาลท้องถิ่นก็สามารถตอบสนองต่ออัตราการติดเชื้อและความต้องการด้านการดูแลสุขภาพที่แตกต่างกันในแต่ละภูมิภาคได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าที่รัฐบาลกลางจะทำได้เพียงลำพัง (Chardchawarn, 2020)

ทิศทางของการกระจายอำนาจในประเทศไทยได้เห็นการปฏิรูปที่สำคัญ โดยเฉพาะในช่วงต้นทศวรรษปี 2000 ซึ่งมุ่งเป้าไปที่การเพิ่มอำนาจให้กับรัฐบาลท้องถิ่น รัฐบาลไทยกระจายหน้าที่ต่างๆ ไปสู่ระดับจังหวัด เทศบาล และตำบล ทำให้ผู้นำท้องถิ่นสามารถจัดการพื้นที่สำคัญๆ เช่น สาธารณสุข การศึกษา และโครงสร้างพื้นฐานได้อย่างอิสระ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) และหน่วยงานท้องถิ่นอื่นๆ ได้รับอำนาจในการกำหนดนโยบายและจัดการงบประมาณสำหรับเขตอำนาจศาลของตน (Nagai et al., 2020) การปรับโครงสร้างครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อลดความไม่มีประสิทธิภาพของการบริหารแบบรวมศูนย์และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นมากขึ้นในกระบวนการตัดสินใจ

อย่างไรก็ตาม กระบวนการกระจายอำนาจของประเทศไทยยังคงมีความท้าทาย แม้ว่าการปฏิรูปจะมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มอำนาจให้กับรัฐบาลท้องถิ่น แต่ประเด็นต่างๆ เช่น การจัดสรรทรัพยากร การเสริมสร้างศักยภาพ และการพัฒนาผู้นำในท้องถิ่นยังต้องได้รับความสนใจเพิ่มเติม รัฐบาลท้องถิ่นหลายแห่งยังคงพึ่งพาเงินทุนจากรัฐบาลกลางอย่างมาก ซึ่งจำกัดความเป็นอิสระทางการเงินและความสามารถในการนำโซลูชันในท้องถิ่นไปใช้ให้เต็มที่ (Chardchawarn, 2020) ยิ่งไปกว่านั้น รัฐบาลกลางยังคงมีบทบาทสำคัญในการกำหนดนโยบายในท้องถิ่น ซึ่งทำให้บางคนโต้แย้งว่าการกระจายอำนาจที่แท้จริงยังไม่บรรลุผลสำเร็จอย่างสมบูรณ์ จำเป็นต้องมีการปฏิรูปเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มศักยภาพในท้องถิ่นและให้แน่ใจว่าการกระจายอำนาจมาพร้อมกับทรัพยากรและอำนาจที่จำเป็นเพื่อให้รัฐบาลท้องถิ่นสามารถบริหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Boex, 2021)

2. การเพิ่มความเป็นอิสระทางการคลัง (Increased Fiscal Autonomy)

การเพิ่มอำนาจการคลังเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการกระจายอำนาจที่มุ่งหวังให้จังหวัดต่างๆ สามารถควบคุมทรัพยากรทางการเงินได้มากขึ้น ทำให้สามารถจัดการงบประมาณได้อย่างอิสระจากเงินทุนของรัฐบาลกลาง เป้าหมายของการเพิ่มอำนาจการคลังคือการเพิ่มศักยภาพของรัฐบาลท้องถิ่นในการตอบสนองความต้องการในระดับภูมิภาคได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยให้รัฐบาลท้องถิ่นสามารถจัดเก็บรายได้และจัดสรรทรัพยากรตามลำดับความสำคัญของท้องถิ่นได้ (Boex, 2021) รัฐบาลท้องถิ่นสามารถพัฒนากลยุทธ์ทางการเงินที่สะท้อนถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาคของตนได้ดีขึ้น โดยลดการพึ่งพาเงินโอนจากส่วนกลาง ซึ่งจะนำไปสู่การส่งมอบบริการสาธารณะและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ดีขึ้น

ความสำคัญของอำนาจการคลังสำหรับจังหวัดที่จัดการตนเองนั้นไม่สามารถพูดเกินจริงได้ รัฐบาลท้องถิ่นจำเป็นต้องมีความสามารถในการระดมและจัดการรายได้ของตนเองเนื่องจากจะทำให้รัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับการวางแผนงบประมาณและการใช้จ่ายตามความต้องการของชุมชน (Bahl & Bird, 2021) เมื่อจังหวัดสามารถควบคุมทรัพยากรทางการเงินของตนเองได้ รัฐบาลท้องถิ่นสามารถจัดลำดับความสำคัญของการใช้จ่ายในพื้นที่ที่ต้องการความสนใจอย่างเร่งด่วน เช่น การศึกษา การดูแลสุขภาพ หรือโครงสร้างพื้นฐาน ความยืดหยุ่นในการบริหารงบประมาณนี้ช่วยให้มั่นใจได้ว่าเงินจะถูกจัดสรรในลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อประชากรในท้องถิ่นโดยตรง ซึ่งช่วยปรับปรุงทั้งประสิทธิภาพและความรับผิดชอบ นอกจากนี้ ความเป็นอิสระทางการคลังยังส่งเสริมให้ประชาชนมีความไว้วางใจในการบริหารท้องถิ่นมากขึ้น เนื่องจากประชาชนมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนระบบที่เงินภาษีที่ตนจ่ายไปลงทุนซ้ำในโครงการพัฒนาท้องถิ่นอย่างโปร่งใสมากขึ้น (Blöchliger, 2020)

ในแง่ของทิศทาง รัฐบาลหลายแห่ง รวมถึงรัฐบาลของประเทศไทย ได้ดำเนินการปฏิรูปเพื่อเพิ่มสัดส่วนของรายได้จากภาษีแห่งชาติที่จัดสรรให้กับรัฐบาลท้องถิ่น การปฏิรูปเหล่านี้รวมถึงการกระจายอำนาจความรับผิดชอบในการจัดเก็บภาษี และการนำภาษีท้องถิ่นและค่าบริการมาใช้ การปฏิรูปเหล่านี้ช่วยให้รัฐบาลท้องถิ่นมีอิสระทางการเงินในการจัดการกับความท้าทายเฉพาะภายในเขตอำนาจศาลของตน โดยช่วยให้จังหวัดต่างๆ สามารถสร้างกระแสรายได้ของตนเองได้ (Chardchawarn, 2020) ตัวอย่างเช่น รัฐบาลท้องถิ่นสามารถนำโซลูชันเฉพาะมาใช้เพื่อปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานหรือแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับรัฐบาลกลาง นอกจากนี้ การปฏิรูปเหล่านี้ยังส่งเสริมความเท่าเทียม เนื่องจากจังหวัดที่มี

ความสามารถในการสร้างรายได้สูงกว่าสามารถสนับสนุนความต้องการในการพัฒนาได้โดยไม่ทำให้งบประมาณกลางเป็นภาระมากเกินไป (Boex, 2021)

อย่างไรก็ตาม การนำระบบบริหารการเงินแบบอิสระมาใช้ให้ประสบความสำเร็จนั้น ขึ้นอยู่กับการเอาชนะความท้าทายหลายประการ อุปสรรคสำคัญประการหนึ่งคือการทำให้นับได้ว่ารัฐบาลท้องถิ่นมีความสามารถด้านการบริหารและเทคนิคในการจัดการการเงินอย่างมีประสิทธิภาพ ในหลายกรณี รัฐบาลท้องถิ่นอาจขาดความเชี่ยวชาญหรือกรอบสถาบันที่จำเป็นในการจัดเก็บรายได้และวางแผนงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ (Pike et al., 2020) นอกจากนี้ ยังมีความเสี่ยงที่ระบบบริหารการเงินแบบอิสระอาจทำให้ความแตกต่างในระดับภูมิภาครุนแรงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากจังหวัดที่ร่ำรวยกว่าสามารถสร้างรายได้ได้มากกว่าจังหวัดที่ยากจนกว่าอย่างมาก เพื่อบรรเทาความเสี่ยงเหล่านี้ รัฐบาลต้องลงทุนในโครงสร้างขีดความสามารถและสร้างกลไกในการกระจายรายได้อย่างเท่าเทียมกันในภูมิภาคต่างๆ เพื่อให้แน่ใจว่าจังหวัดทั้งหมดจะได้รับประโยชน์จากการกระจายอำนาจ (Blöchliger, 2020)

3. การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น (Strengthening Local Participation)

การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการบริหารจัดการเป็นเป้าหมายหลักของความพยายามในการกระจายอำนาจ เนื่องจากมุ่งมั่นที่จะเพิ่มการมีส่วนร่วมของพลเมืองและทำให้มั่นใจว่าการตัดสินใจของสาธารณะสะท้อนถึงความต้องการของท้องถิ่นมากขึ้น เป้าหมายของความคิดริเริ่มเหล่านี้คือการสนับสนุนให้พลเมืองท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการมากขึ้นผ่านกลไกประชาธิปไตย เช่น การเลือกตั้งและการปรึกษาหารือกับสาธารณะ การส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่พลเมืองสามารถมีส่วนร่วมในการวางแผน การจัดทำงบประมาณ และการกำหนดนโยบาย จะทำให้รัฐบาลท้องถิ่นมีความโปร่งใส ตอบสนอง และรับผิดชอบมากขึ้น การมีส่วนร่วมของพลเมืองที่เพิ่มมากขึ้นนี้ยังช่วยเชื่อมช่องว่างระหว่างหน่วยงานท้องถิ่นและชุมชนที่ให้บริการ สร้างกระบวนการบริหารจัดการที่ครอบคลุมและเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น (Pike et al., 2020)

ความสำคัญของการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นนั้นเน้นย้ำจากข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงมักจะรับผิดชอบต่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งของตนมากกว่า เมื่อพลเมืองมีสิทธิโดยตรงในการเลือกตั้งตัวแทนท้องถิ่น พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่เหล่านี้รับผิดชอบต่อความคิดเห็นและนโยบายของตนมากขึ้น นอกจากนี้ การปฏิรูปการปกครอง

ท้องถิ่นมักให้ความสำคัญกับบทบาทของความคิดเห็นของประชาชนในการกำหนดนโยบายเพื่อให้แน่ใจว่าการตัดสินใจของรัฐบาลท้องถิ่นจะไม่แยกออกจากความต้องการและความคาดหวังของชุมชน ตัวอย่างเช่น ในประเทศไทย การปฏิรูปการกระจายอำนาจได้ให้ความสำคัญอย่างมากกับการเพิ่มอำนาจให้กับสภาท้องถิ่นและให้แน่ใจว่าเสียงของประชาชนได้รับการรับฟังในการวางแผนและการตัดสินใจด้านงบประมาณ (Chardchawarn, 2020) การมีส่วนร่วมของประชาชนโดยตรงมากขึ้นทำให้รัฐบาลท้องถิ่นสามารถสร้างความสอดคล้องระหว่างนโยบายและลำดับความสำคัญในท้องถิ่นได้ดีขึ้น

ในแง่ของทิศทาง มีความพยายามหลายครั้งในการสร้างสถาบันการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการบริหาร เช่น การจัดตั้งการฟังความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นและแพลตฟอร์มการมีส่วนร่วมของชุมชนได้กลายเป็นแนวทางปฏิบัติทั่วไปเพื่อเพิ่มความโปร่งใสและความคิดเห็นของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจ (Saito, 2021) แพลตฟอร์มเหล่านี้ให้พื้นที่อย่างเป็นทางการแก่ประชาชนในการแสดงความคิดเห็นในประเด็นสำคัญ เช่น การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน บริการสาธารณะ และการจัดสรรงบประมาณ รัฐบาลท้องถิ่นกำลังนำมาตรการเหล่านี้มาใช้มากขึ้นเพื่อปรับปรุงการบริหารแบบประชาธิปไตยและเพื่อให้แน่ใจว่าการตัดสินใจด้านนโยบายสะท้อนถึงความต้องการที่แท้จริงของชุมชน ในบางจังหวัด การนำผู้ว่าราชการที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาและสภาท้องถิ่นที่เข้มแข็งขึ้นเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมในท้องถิ่นได้รับการยกระดับขึ้นเพื่อปรับปรุงการปกครองและความรับผิดชอบ (Boex, 2021)

แม้จะมีความก้าวหน้าเหล่านี้ แต่ยังคงมีความท้าทายในการตระหนักถึงศักยภาพของการมีส่วนร่วมในท้องถิ่นในการปกครองอย่างเต็มที่ ปัญหาต่างๆ เช่น มีผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้งน้อย การรับรู้ของสาธารณชนที่จำกัด และการเข้าถึงแพลตฟอร์มการมีส่วนร่วมที่ไม่เท่าเทียมกัน อาจทำให้การปฏิรูปเหล่านี้มีประสิทธิผลลดลงได้ (Poocharoen & Boossabong, 2023) นอกจากนี้ เพื่อให้การมีส่วนร่วมในท้องถิ่นมีความหมาย ประชาชนจะต้องได้รับอำนาจด้วยความรู้และทรัพยากรที่จำเป็นในการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในกระบวนการตัดสินใจ จำเป็นต้องพยายามอย่างต่อเนื่องเพื่อจัดการกับความท้าทายเหล่านี้และให้แน่ใจว่าไม่เพียงแต่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังได้รับการสนับสนุนอย่างเพียงพอเพื่อส่งเสริมการปกครองแบบประชาธิปไตยที่แข็งแกร่งอีกด้วย

4. การเสริมอำนาจผู้นำท้องถิ่น (Empowerment of Local Leadership)

การเพิ่มอำนาจให้ผู้นำท้องถิ่นเป็นเป้าหมายสำคัญในความพยายามกระจายอำนาจ โดยเน้นที่การเสริมสร้างความสามารถและอำนาจของผู้นำท้องถิ่นในการบริหารจัดการและพัฒนาจังหวัดของตนอย่างอิสระ เป้าหมายของความพยายามเหล่านี้คือการสร้างโครงสร้างการกำกับดูแลที่ผู้นำท้องถิ่นมีอำนาจตัดสินใจและอิสระในการตัดสินใจเพื่อแก้ไขปัญหาในภูมิภาคได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการเสริมอำนาจให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น โดยเฉพาะในบทบาทผู้บริหาร รัฐบาลมีเป้าหมายที่จะลดความล่าช้าของระบบราชการและการพึ่งพาหน่วยงานกลาง ทำให้ผู้นำสามารถดำเนินการได้ทันที่ตามความต้องการเฉพาะของเขตเลือกตั้งของตน แนวทางนี้ช่วยให้การปกครองท้องถิ่นปรับตัวได้ดีขึ้น ตอบสนองได้ดีขึ้น และเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในท้องถิ่นมากขึ้น (Boex, 2021)

ความสำคัญของการเสริมอำนาจให้ผู้นำท้องถิ่นนั้นชัดเจน โดยเฉพาะในจังหวัดที่จัดการตนเองและจัดการตนเอง ผู้นำท้องถิ่นที่มีความสามารถมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการรับรองว่าความต้องการของชุมชนจะได้รับการตอบสนองอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพโดยไม่ต้องได้รับการอนุมัติจากหน่วยงานรัฐบาลกลางระดับสูง เมื่อผู้นำท้องถิ่นมีอำนาจในการตัดสินใจ พวกเขาสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ เช่น โครงสร้างพื้นฐาน การดูแลสุขภาพ และบริการสาธารณะได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงทำให้คุณภาพของการปกครองดีขึ้น (Chardchawarn, 2020) การเสริมอำนาจดังกล่าวยังส่งเสริมความรับผิดชอบ เนื่องจากผู้นำท้องถิ่นที่ได้รับการเลือกตั้งต้องรับผิดชอบต่อประชาชนโดยตรง ซึ่งช่วยเสริมสร้างการปกครองแบบประชาธิปไตยในระดับรากหญ้า นอกจากนี้ ความสามารถในการใช้พลังอำนาจบริหารยังช่วยให้ผู้นำท้องถิ่นตอบสนองต่อวิกฤตและโอกาสที่เกิดขึ้นได้อย่างคล่องตัวมากขึ้น ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

แนวทางการปฏิรูปเหล่านี้ในประเทศไทยได้รับการพิสูจน์แล้วในเขตเมือง เช่น กรุงเทพมหานครและพัทยา ซึ่งผู้ว่าราชการที่ได้รับการเลือกตั้งมีอำนาจบริหารอย่างมาก ผู้นำเหล่านี้มีอำนาจมากขึ้นในการจัดทำงบประมาณ การกำหนดนโยบาย และการตัดสินใจในการบริหาร ช่วยให้พวกเขาสามารถนำโซลูชันเฉพาะมาใช้กับความท้าทายในเมืองได้ เช่น การขนส่งมวลชน และการวางผังเมือง (Poocharoen & Boossabong, 2023) การปฏิรูปเหล่านี้ประสบความสำเร็จในการปรับปรุงการปกครองในท้องถิ่นและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของพลเมือง โดยให้ผู้นำท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการจังหวัดของตนได้โดยไม่ต้องมีการควบคุมดูแลอย่าง

ต่อเนื่องจากรัฐบาลกลาง อย่างไรก็ตาม การอภิปรายยังคงดำเนินต่อไปเกี่ยวกับการขยายรูปแบบนี้ไปยังจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศไทย เพื่อกระจายอำนาจให้มากขึ้น และส่งเสริมความเป็นผู้นำในท้องถิ่น

ในอนาคต การขยายอำนาจความเป็นผู้นำในท้องถิ่นไปยังจังหวัดต่างๆ มากขึ้นอาจให้ประโยชน์อย่างมาก โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบทและภูมิภาคที่พัฒนาน้อยกว่า แม้ว่าพื้นที่ในเมืองจะมีการปรับปรุงการปกครองอย่างมากจากการเลือกตั้งผู้นำในท้องถิ่น แต่จังหวัดในชนบทจำนวนมากยังคงพึ่งพาเจ้าหน้าที่ที่แต่งตั้งจากส่วนกลางอย่างมาก ซึ่งจำกัดความสามารถในการดำเนินการอย่างอิสระ (Saito, 2021) การขยายการปฏิรูปการปกครองในท้องถิ่นให้รวมถึงบทบาทความเป็นผู้นำที่เป็นอิสระมากขึ้นในจังหวัดต่างๆ อาจช่วยให้มั่นใจได้ว่าภูมิภาคทั้งหมดไม่ใช่แค่ศูนย์กลางเมืองเท่านั้นที่จะได้รับประโยชน์จากการปกครองที่ตอบสนองและขับเคลื่อนโดยท้องถิ่นมากขึ้น การปฏิรูปดังกล่าวอาจต้องใช้ความพยายามในการสร้างขีดความสามารถ โดยให้แน่ใจว่าผู้นำในท้องถิ่นได้รับการฝึกอบรมและเตรียมพร้อมอย่างเพียงพอเพื่อรับมือกับความรับผิดชอบในการปกครองแบบอิสระ

5. การปฏิรูปการบริหารและสถาบัน (Administrative and Institutional Reform)

การปฏิรูปการบริหารและสถาบันในการปกครองท้องถิ่นเป็นประเด็นสำคัญของการกระจายอำนาจ ซึ่งมุ่งเป้าไปที่การปรับโครงสร้างกรอบการบริหารท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและการประสานงานระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น เป้าหมายของการปฏิรูปเหล่านี้คือการสร้างโครงสร้างการบริหารที่คล่องตัวซึ่งสามารถจัดการความรับผิดชอบที่โอนมาจากรัฐบาลกลางได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการลดชั้นของระบบราชการ การกำจัดบทบาทที่ซ้ำซ้อน และการทำให้แน่ใจว่าการบริหารท้องถิ่นมีเครื่องมือและความสามารถในการจัดการความรับผิดชอบใหม่ของตนอย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลมีเป้าหมายในการปรับปรุงโครงสร้างการบริหารท้องถิ่นเพื่อให้บริการสาธารณะและการปกครองที่ดีขึ้นตามความต้องการของชุมชนท้องถิ่น (Boex, 2021) การปฏิรูปเหล่านี้มีความจำเป็นในการทำ ความพยายามในการกระจายอำนาจประสบความสำเร็จ เนื่องจากช่วยให้แน่ใจว่ารัฐบาลท้องถิ่นจะไม่ถูกรอกรงำด้วยความรับผิดชอบที่มากับความเป็นอิสระที่มากขึ้น

ความสำคัญของการปฏิรูปเหล่านี้อยู่ที่ความจำเป็นในการมีกรอบการบริหารที่เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพในระดับท้องถิ่น การจัดการตนเองที่มีประสิทธิภาพต้องการมากกว่าแค่ความเป็นอิสระทางการเมืองเท่านั้น นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความสามารถของสถาบันในท้องถิ่นใน

การจัดการทรัพยากร บังคับใช้กฎหมาย และให้บริการ (Bahl & Bird, 2021) การปรับกระบวนการบริหารให้มีประสิทธิภาพ ลดความซ้ำซ้อนของบทบาท และให้แน่ใจว่าระบบราชการในท้องถิ่นมีความสามารถทางเทคนิคในการจัดการกิจการในท้องถิ่นเป็นประเด็นสำคัญของการปฏิรูปเหล่านี้ นอกจากนี้ รัฐบาลท้องถิ่นต้องสามารถประสานงานกับหน่วยงานกลางได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้แน่ใจว่านโยบายและลำดับความสำคัญของประเทศมีความสอดคล้องกัน ในขณะที่ยังคงตอบสนองความต้องการเฉพาะตัวของชุมชน การสร้างกรอบการบริหารในท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพช่วยส่งเสริมความไว้วางใจระหว่างประชาชนและรัฐบาลโดยทำให้แน่ใจว่าบริการต่างๆ ได้รับการส่งมอบอย่างมีประสิทธิภาพและโปร่งใส (Chardchawarn, 2020)

ในแง่ของทิศทาง การปฏิรูปสถาบันมักมุ่งเน้นไปที่การแก้ไขกรอบกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบของรัฐบาลท้องถิ่นอย่างชัดเจน ความชัดเจนนี้จำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งและเพื่อให้แน่ใจว่ารัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่อย่างอิสระ การปฏิรูปกฎหมายยังแก้ไขปัญหาดังกล่าว เช่น ความเป็นอิสระทางการเงิน การมอบอำนาจการบริหาร และกลไกในการรับผิดชอบ (Saito, 2021) ตัวอย่างเช่น ในประเทศไทย การปฏิรูปกฎหมายถือเป็นส่วนสำคัญของความพยายามในการกระจายอำนาจ โดยรับรองว่ารัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจตามกฎหมายในการจัดการบริการสาธารณะ งบประมาณ และโครงการพัฒนา การปฏิรูปสถาบันเหล่านี้มักเสริมด้วยความคิดริเริ่มในการสร้างขีดความสามารถ เช่น โปรแกรมการฝึกอบรมสำหรับข้าราชการท้องถิ่นและการสร้างระบบสนับสนุนที่ให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคและทรัพยากรแก่รัฐบาลท้องถิ่น (Poocharoen & Boossabong, 2023)

สุดท้าย การสร้างขีดความสามารถในการบริหารท้องถิ่นเป็นอีกแง่มุมที่สำคัญของการปฏิรูปสถาบัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่รัฐบาลท้องถิ่นให้จัดการกับความรับผิดชอบใหม่ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมอบเครื่องมือที่จำเป็นในการบริหารอย่างมีประสิทธิภาพให้กับพวกเขา ความคิดริเริ่มในการสร้างขีดความสามารถอาจมีตั้งแต่โปรแกรมการพัฒนาวิชาชีพไปจนถึงการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลและระบบการจัดการในระดับท้องถิ่น (Bahl & Bird, 2021) การเสริมสร้างขีดความสามารถในการบริหารท้องถิ่นช่วยให้มั่นใจได้ว่ารัฐบาลท้องถิ่นไม่เพียงแต่ได้รับความรับผิดชอบมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังได้รับการเตรียมพร้อมเพื่อจัดการอย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย หากไม่มีความพยายามในการสร้างขีด

ความสามารถเหล่านี้ กระบวนการกระจายอำนาจอาจล้มเหลว เนื่องจากรัฐบาลท้องถิ่นอาจประสบปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ใหม่และตอบสนองความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

6. ความยั่งยืนและความเสมอภาคในการพัฒนาท้องถิ่น (Sustainability and Equity in Local Development)

ความยั่งยืนและความเสมอภาคในการพัฒนาท้องถิ่นเป็นเป้าหมายหลักของการกระจายอำนาจ โดยเน้นที่การส่งเสริมการเติบโตที่สมดุลในขณะจัดการกับความแตกต่างในระดับภูมิภาคระหว่างเขตเมืองและเขตชนบท เป้าหมายของความพยายามเหล่านี้คือการเสริมอำนาจให้รัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจจัดการตนเองในการดำเนินโครงการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่สอดคล้องกับความต้องการเฉพาะด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจของชุมชน แนวทางเฉพาะพื้นที่นี้ช่วยให้สามารถปรับแต่งกลยุทธ์การพัฒนาให้เหมาะกับสภาพเฉพาะของแต่ละจังหวัดได้ ส่งเสริมผลลัพธ์ที่มีประสิทธิภาพและเกี่ยวข้องมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การผลักดันให้มีการตัดสินใจในระดับท้องถิ่นนี้จะต้องสมดุลกับความมุ่งมั่นในระดับชาติเพื่อให้แน่ใจว่าพื้นที่ด้อยพัฒนาได้รับทรัพยากรที่จำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงช่องว่างที่กว้างขึ้นระหว่างจังหวัดที่ร่ำรวยและยากจน (Saito, 2021) หากไม่มีมาตรการดังกล่าว มีความเสี่ยงที่การกระจายอำนาจจะทำให้ความไม่เท่าเทียมกันรุนแรงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากภูมิภาคที่ร่ำรวยสามารถใช้ประโยชน์จากอำนาจจัดการตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ความสำคัญของการส่งเสริมความยั่งยืนและความเสมอภาคผ่านการพัฒนาท้องถิ่นมีความสำคัญ เนื่องจากการกระจายอำนาจมอบโอกาสอันเป็นเอกลักษณ์ให้กับรัฐบาลท้องถิ่นในการแก้ไขปัญหาความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม และภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ การมีอำนาจในการจัดสรรทรัพยากรและออกแบบโปรแกรมการพัฒนาตามลำดับความสำคัญในท้องถิ่นทำให้จังหวัดสามารถมุ่งเน้นไปที่โครงการริเริ่มที่แก้ไขปัญหาเร่งด่วนที่สุด เช่น เกษตรกรรมยั่งยืน พลังงานหมุนเวียน หรือโครงสร้างพื้นฐานทางสังคม (Boex, 2021) ที่สำคัญ การพัฒนาอย่างยั่งยืนในระดับท้องถิ่นยังสอดคล้องกับเป้าหมายระดับโลก เช่น เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ (SDGs) ซึ่งเน้นย้ำถึงความจำเป็นในการดำเนินการในระดับท้องถิ่นเพื่อแก้ไขปัญหาระดับโลก การทำให้แน่ใจว่าผลประโยชน์จากการพัฒนากระจายอย่างเท่าเทียมกันในแต่ละภูมิภาคเป็นกุญแจสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำและการทำให้แน่ใจว่าไม่มีชุมชนใดถูกทิ้งไว้ข้างหลังในกระบวนการปรับปรุงให้ทันสมัย

ในแง่ของทิศทาง รัฐบาลระดับจังหวัดได้รับการสนับสนุนมากขึ้นในการนำหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืนมาใช้ในกลยุทธ์ในท้องถิ่น ซึ่งรวมถึงการมุ่งมั่นไปที่โครงการที่สร้างสมดุล

ระหว่างการเดินทางเศรษฐกิจกับการปกป้องสิ่งแวดล้อมและความเท่าเทียมทางสังคม การทำให้แน่ใจว่าผลกำไรในระยะสั้นจะไม่มาแลกกับความยั่งยืนในระยะยาว (Nagai et al., 2020) ตัวอย่างเช่น จังหวัดต่างๆ จำนวนมากกำลังดำเนินโครงการพลังงานสีเขียว ระบบการจัดการขยะ และโปรแกรมสวัสดิการสังคมที่ออกแบบมาเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัยทุกคน โดยเฉพาะกลุ่มที่ถูกละเลย ความคิดริเริ่มเหล่านี้มักรวมถึงความร่วมมือในท้องถิ่นกับองค์กรนอกภาครัฐ (NGO) และบริษัทเอกชน โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรและความเชี่ยวชาญเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ยั่งยืนยิ่งขึ้น

ยิ่งไปกว่านั้น นโยบายระดับชาติมีบทบาทสำคัญในการทำให้แน่ใจว่าพื้นที่ด้อยพัฒนาจะไม่ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง เนื่องจากการใช้โครงสร้างการปกครองที่เป็นอิสระมากขึ้น ในขณะที่รัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจในการดำเนินตามวาระการพัฒนา รัฐบาลกลางจะต้องทำให้แน่ใจว่าความเหลื่อมล้ำทางความมั่งคั่งระหว่างภูมิภาคต่างๆ จะไม่ขยายกว้างขึ้น ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับมาตรการแจกจ่าย เช่น การโอนเงินที่มีเป้าหมายหรือการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานในภูมิภาคที่ยากจน เพื่อให้แน่ใจว่าภูมิภาคเหล่านี้มีทรัพยากรที่จำเป็นในการแสวงหาการพัฒนาที่ยั่งยืน (Bahl & Bird, 2021) ความสมดุลระหว่างการจัดการตนเองในท้องถิ่นและการกำกับดูแลระดับชาติมีความสำคัญต่อการส่งเสริมการพัฒนาที่ครอบคลุมซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทุกภูมิภาคโดยไม่คำนึงถึงสถานะทางเศรษฐกิจของภูมิภาคนั้นๆ

7. ความท้าทายและการวิพากษ์วิจารณ์ (Challenges and Criticisms)

ความท้าทายและคำวิจารณ์เกี่ยวกับการกระจายอำนาจในการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทการพัฒนาเช่นประเทศไทย เกี่ยวข้องกับปัญหาสำคัญหลายประการที่อาจส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการกระจายอำนาจได้ ความกังวลหลักประการหนึ่งคือความสามารถของรัฐบาลท้องถิ่นในการจัดการความรับผิดชอบใหม่ของตน รัฐบาลท้องถิ่นหลายแห่งขาดความเชี่ยวชาญด้านการบริหาร ทรัพยากรทางการเงิน และโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นในการบริหารอย่างอิสระอย่างมีประสิทธิภาพ (Boex, 2021) จุดอ่อนเหล่านี้ยังซับซ้อนยิ่งขึ้นด้วยความเสี่ยงของการทุจริตและความไม่มีประสิทธิภาพในท้องถิ่น ซึ่งอาจขัดขวางการให้บริการสาธารณะและบั่นทอนความไว้วางใจในการปฏิรูป หากไม่มีการริเริ่มสร้างขีดความสามารถที่เหมาะสม เช่น การฝึกอบรมสำหรับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและการปรับปรุงระบบการปกครอง การกระจายอำนาจอาจไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการปรับปรุงการให้บริการในท้องถิ่นและความรับผิดชอบ (Chardchawarn, 2020) การแก้ไขช่องว่างด้านขีด

ความสามารถเหล่านี้ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความยั่งยืนในระยะยาวของการปฏิรูปการกระจายอำนาจ

คำวิจารณ์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือความเสี่ยงของการพัฒนาที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างจังหวัดที่ร่ำรวยและยากจน แม้ว่าในทางทฤษฎีแล้วการกระจายอำนาจจะช่วยให้ทุกภูมิภาคสามารถตอบสนองความต้องการในการพัฒนาของตนเองได้ แต่จังหวัดที่ร่ำรวยกว่ามักจะดึงดูดการลงทุน บุคลากรที่มีความสามารถ และทรัพยากรได้มากกว่า ซึ่งอาจขยายช่องว่างระหว่างภูมิภาคที่ร่ำรวยและยากจนได้ (Bahl & Bird, 2021) จังหวัดที่ยากจนกว่าอาจประสบปัญหาในการสร้างรายได้ในท้องถิ่นให้เพียงพอสำหรับโครงการพัฒนา ทำให้ต้องพึ่งพาเงินโอนจากรัฐบาลกลางมากขึ้น ความไม่เท่าเทียมกันดังกล่าวอาจทำให้ความไม่เท่าเทียมกันในภูมิภาครุนแรงขึ้นแทนที่จะลดลง ทำให้การปฏิรูปการกระจายอำนาจจำเป็นต้องมีกลไก เช่น การโอนงบประมาณเพื่อให้สมดุล เพื่อให้แน่ใจว่าทรัพยากรจะถูกระบายอย่างเท่าเทียมกันในทุกภูมิภาค (Saito, 2021)

นอกจากนี้ การต่อต้านจากหน่วยงานของรัฐบาลกลางยังเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการกระจายอำนาจอย่างมีประสิทธิภาพ แม้จะมีกรอบกฎหมายและการปฏิรูปที่ส่งเสริมการกระจายอำนาจ แต่หน่วยงานของรัฐบาลกลางหลายแห่งก็ยังไม่เต็มใจที่จะสละอำนาจและทรัพยากรให้กับรัฐบาลท้องถิ่น การต่อต้านนี้สามารถนำไปสู่การดำเนินนโยบายการกระจายอำนาจที่ล่าช้าหรือไม่สม่ำเสมอ เนื่องจากหน่วยงานกลางอาจล่าช้าในการโอนความรับผิดชอบหรือยังคงใช้อิทธิพลเหนือการปกครองในท้องถิ่น (Chardchawarn, 2020) ความไม่เต็มใจของหน่วยงานกลางในการกระจายอำนาจนั้นบ่งชี้ให้เห็นถึงความไม่ไว้วางใจและความรับผิดชอบของท้องถิ่น และอาจนำไปสู่ความหงุดหงิดในระดับท้องถิ่นที่รัฐบาลไม่สามารถใช้อำนาจใหม่ของตนได้อย่างเต็มที่

เพื่อรับมือกับความท้าทายเหล่านี้ สิ่งสำคัญคือรัฐบาลกลางต้องสนับสนุนการสร้างขีดความสามารถในท้องถิ่นและให้แน่ใจว่ารัฐบาลท้องถิ่นมีความพร้อมที่จะจัดการกับความรับผิดชอบใหม่ของตน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการให้การฝึกอบรม ความช่วยเหลือด้านเทคนิค และเงินทุนที่เพียงพอเพื่อให้แน่ใจว่าฝ่ายบริหารในท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและโปร่งใส นอกจากนี้ จะต้องมีการดำเนินการเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดกระบวนการกระจายอำนาจทำให้ความไม่เท่าเทียมกันในภูมิภาครุนแรงขึ้น เช่น การรับรองการโอนงบประมาณที่เท่าเทียมกันและการตอบสนองความต้องการเฉพาะของจังหวัดที่ด้อยพัฒนา ในที่สุด รัฐบาลกลางจะต้องสนับสนุนการปฏิรูปการกระจายอำนาจอย่างแข็งขันและทำงาน

SELF-GOVERNING PROVIDENCE
Thai Local Government Reform

- SELF-GOVERNING POWER
- DECENTRALIZATION OF POWER
- LOCAL FISCAL AUTONOMY
- STRENGTHENING LOCAL AUTONOMY
- EMPOWERING LOCAL GOVERNMENT
- EMPOWERMENT & LOCAL REFORM
- SUSTAINABILITY & INSTITUTIONAL DEVELOPMENT
- SUSTAINABLES & LOCAL DESORM
- LOCAL ECONOMIC
- STRENGTHENING LOCAL AUTONOMY
- STRENGTHENING LOCAL AUTONOMY
- STRENGTHENING LOCAL AUTONOMY
- STRENGTHENING LOCAL AUTONOMY

สรุป

ทิศทางการปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นของไทยในการสร้างจังหวัดจัดการตนเองมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มอำนาจปกครองท้องถิ่น เสริมสร้างความเป็นอิสระทางการเงิน และปรับปรุงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครอง แม้ว่าการปฏิรูปเหล่านี้จะถูมองว่ามีความสำคัญต่อการทำให้รัฐบาลตอบสนองและมีประสิทธิภาพมากขึ้นในระดับท้องถิ่น แต่การปฏิรูปเหล่านี้ก็เผชิญกับความท้าทายในแง่ของการรับรองการพัฒนาที่เท่าเทียมกันและการสร้างศักยภาพในการบริหารท้องถิ่น การเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบการจัดการตนเองแบบกระจายอำนาจมากขึ้นแสดงถึงความมุ่งมั่นในระยะยาวในการปรับเปลี่ยนการทำงานของ การปกครองในประเทศไทย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

การสร้างขีดความสามารถสำหรับหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น: เพื่อให้แน่ใจว่าจังหวัดที่จัดการตนเองจะประสบความสำเร็จ ประเทศไทยควรให้ความสำคัญกับการสร้างขีดความสามารถด้านการบริหารและการเงินของรัฐบาลท้องถิ่น ซึ่งสามารถทำได้ผ่านโครงการฝึกอบรมที่ครอบคลุมสำหรับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่เน้นที่การกำกับดูแล การจัดทำงบประมาณ และการให้บริการสาธารณะ นอกจากนี้ การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลเพื่อสนับสนุนประสิทธิภาพและความโปร่งใสในการบริหารจะช่วยให้รัฐบาลท้องถิ่นสามารถจัดการความรับผิดชอบของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและลดความเสี่ยงจากการทุจริต (Chardchawarn, 2020)

ความเสมอภาคในการกระจายงบประมาณ: ในขณะที่การกระจายอำนาจมีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มความเป็นอิสระทางการคลัง สิ่งสำคัญคือการใช้กลไกที่ป้องกันการพัฒนาที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างจังหวัดที่ร่ำรวยและยากจน รัฐบาลควรใช้ระบบการโอนงบประมาณที่เท่าเทียมกันเพื่อให้แน่ใจว่าพื้นที่ด้อยพัฒนาสามารถเข้าถึงทรัพยากรที่เพียงพอ ช่วยให้พื้นที่เหล่านี้สามารถดำเนินการริเริ่มการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้โดยไม่ต้องพึ่งพาการสร้างรายได้ในท้องถิ่นเพียงอย่างเดียว (Bahl & Bird, 2021)

การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน: รัฐบาลท้องถิ่นควรขยายแพลตฟอร์มสำหรับการมีส่วนร่วมของประชาชน เช่น การฟังความคิดเห็นของประชาชนและการจัดทำงบประมาณแบบมีส่วนร่วม เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ ซึ่งจะช่วยเพิ่มความโปร่งใส สร้างความไว้วางใจของประชาชน และทำให้แน่ใจว่านโยบายในท้องถิ่นสะท้อนถึงความต้องการของประชาชน ควรมีการพยายามเป็นพิเศษเพื่อให้กลุ่มที่ถูกกลืนเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อให้แน่ใจว่ามีการกำกับดูแลที่ครอบคลุม (Poocharoen & Boossabong, 2023)

การประสานงานระหว่างรัฐบาลกลางและท้องถิ่น: เพื่อจัดการกับการต่อต้านที่อาจเกิดขึ้นจากหน่วยงานกลาง การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกลางและท้องถิ่นจึงเป็นสิ่งสำคัญ การกำหนดแนวทางที่ชัดเจนซึ่งกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบของทั้งสองฝ่ายสามารถช่วยลดความขัดแย้งและทำให้การปฏิรูปการกระจายอำนาจดำเนินไปได้อย่างราบรื่นยิ่งขึ้น (Saito, 2021)

ข้อเสนอในการที่นำไปสู่การวิจัย

ผลกระทบของอำนาจจัดการตนเองทางการคลังต่อความไม่เท่าเทียมกันในภูมิภาค: การวิจัยในอนาคตควรตรวจสอบผลกระทบในระยะยาวของการกระจายอำนาจทางการคลังต่อความไม่เท่าเทียมกันในภูมิภาคในประเทศไทย ซึ่งอาจรวมถึงการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างจังหวัดที่มีอิสระทางการคลังสูงกับจังหวัดที่มีทรัพยากรจำกัด เพื่อทำความเข้าใจว่าการกระจายอำนาจมีส่วนสนับสนุนหรือบรรเทาความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจหรือไม่ (Bahl & Bird, 2021)

กลยุทธ์ในการสร้างขีดความสามารถที่มีประสิทธิภาพ: จำเป็นต้องมีการวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดในการสร้างขีดความสามารถในการบริหารท้องถิ่นในระบบการปกครองแบบกระจายอำนาจ การวิจัยนี้ควรเน้นที่การระบุโมเดลที่ประสบความสำเร็จจากประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะในภูมิภาคกำลังพัฒนา และปรับให้เข้ากับบริบทของไทย (Boex, 2021)

ผลลัพธ์ของการมีส่วนร่วมของประชาชนและการกำกับดูแล: ควรทำการวิจัยเพิ่มเติมเพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของประชาชนที่เพิ่มขึ้นและประสิทธิภาพของการปกครองในท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาอาจเน้นที่บทบาทของกลไกการมีส่วนร่วม เช่น การฟังความคิดเห็นของประชาชนและแพลตฟอร์มดิจิทัล ในการปรับปรุงการให้บริการและการดำเนินนโยบายในระดับท้องถิ่น (Saito, 2021)

การต่อต้านการกระจายอำนาจ: การวิเคราะห์ความต้านทานจากหน่วยงานรัฐบาลกลางเป็นอีกประเด็นสำคัญในการศึกษา การวิจัยควรเน้นไปที่การทำความเข้าใจปัจจัยที่นำไปสู่ความไม่เต็มใจที่จะยอมสละอำนาจ และวิธีการเอาชนะอุปสรรคดังกล่าว โดยเรียนรู้บทเรียนจากประเทศอื่นๆ ที่สามารถผ่านพ้นความท้าทายเหล่านี้มาได้สำเร็จ (Chardchawarn, 2020)

เอกสารอ้างอิง

Bahl, R., & Bird, R. (2021). Fiscal decentralization and local governance: A global perspective. *World Bank Economic Review*, 35(1), 1-20.
<https://doi.org/10.1093/wber/lhab005>

- Blöchliger, H. (2020). Fiscal federalism and decentralization in a globalized world. *Journal of Public Finance and Management*, 40(3), 157-176. <https://doi.org/10.1080/02751144.2020.1704962>
- Boex, J. (2021). Decentralizing Governance for Development: A Global Perspective on Fiscal Autonomy. *Urban Institute*. <https://doi.org/10.1037/urb0010009>
- Chardchawarn, S. (2020). Decentralization and local government reforms in Thailand. *Journal of Southeast Asian Studies*, 51(2), 120-145. <https://doi.org/10.1017/s0022463419000653>
- Institute of Developing Economies. (2020). Local government reform in Thailand: A comparative perspective. Joint Research Program Series. Retrieved 2024 August 13 from <https://www.ide.go.jp/English/Publish/Reports/Joint/2020.html>
- McInnes Cooper. (2023). *The Emerging Shape of Indigenous Self-Government*. Retrieved 2024 August 13 from www.mcinnescooper.com.
- Nagai, F., Funatsu, T., & Kagoya, K. (2020). Decentralization and Local Government Reforms in Thailand. *Institute of Developing Economies*.
- Nagai, F., Funatsu, T., & Kagoya, K. (2020). Decentralization in Thailand: Issues and Challenges in Local Governance. *Institute of Developing Economies*.
- Nelson, M. H. (2020). Local government reform and democratization in Thailand: A historical analysis. *Center for the Study of Thai Politics and Democracy*, King Prajadhipok's Institute.
- OECD. (2024). *Carbon-Free Island JEJU by 2030 - Observatory of Public Sector Innovation*. Retrieved from oecd-opsi.org.
- Pike, A., Rodríguez-Pose, A., & Tomaney, J. (2020). Local and regional development: Institutions, politics, and place. *Regional Studies*, 54(3), 334-345. <https://doi.org/10.1080/00343404.2019.1681968>

- Poocharoen, O., & Boossabong, P. (2023). Policy analysis in Thai local governments: Decentralization and challenges. In *Policy Analysis in Thailand* (pp. 67-87). Bristol University Press. <https://doi.org/10.46692/9781447367109.006>
- Saito, F. (2021). Decentralization and Local Governance Reforms: Comparative Analysis in Southeast Asia. *Journal of Public Administration and Governance*, 11(2), 45-67. <https://doi.org/10.5296/jpag.v11i2.18473>
- Saito, F. (2021). Decentralization and Local Governance Reforms: Comparative Analysis in Southeast Asia. *Journal of Public Administration and Governance*, 11(2), 45-67. <https://doi.org/10.5296/jpag.v11i2.18473>
- WPSA. (2022). *Understanding Self-Government: A Typology of Territorial Autonomy*. Retrieved from www.wpsanet.org.